

videre og videre i saa Henseende, men pludselig at bryde med den gamle Tradition, der har bragt saa meget godt for Landbruget, vil jeg ikke være med til, særlig ikke, naar Landbrugsorganisationerne ikke kunne enes om at kræve det.

Dernæst er der et Samraad om Tilskud til Lønningen af en Assistent til Kontrolfyng ved Mejerierne. Det er muligt, at der nu er kontrolfyret tilstrækkeligt, det har jo staaet paa i 5 Aar. Jeg skal hverken sige fra eller til i saa Henseende, men jeg vil fraraade at stryge Bevillingen nu. Det bør ikke ske, uden at vi have søgt Oplysninger om, hvorledes man nu ser paa Sagen i de interesseredes Kreds, der har ønsket denne Bevilling indført. Derefter kan man saa undersøge og bedømme de Grunde, der maatte kunne tale for fremdeles at opretholde Bevillingen, eller hvis Forholdet er det, at man frivillig og let giver Afkald paa den, da lade den bortfalde. I alle Tilfælde vil Sagen jo nu efter Samraadet blive tagen op til Overvejelse, inden næste Budget lægges.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Bekæmpelse af Ukrudtsplanter. Den ene Side af dette Spørgsmaal, som angaar, om jeg saa maa sige, det offentlige Ukrudt, har været Genstand for Forhandling mellem Landboforeningerne og Statsbanerne, og jeg tror nok, at man er stærkt paa Vej til at naa et Resultat. Den anden Side er det egentlige Markukrudt. Det er det, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) drog til Felts imod, og han gjorde det i et meget instruktivt Foredrag, som vi selvfølgelig paahørte med Interesse, selv om man kunde tænke sig, at det var i en anden Høresal, den Slags Foredrag skulde holdes. Her er vel egentlig ved denne Lejlighed, hvor Spørgsmaalet drøftes i sin Almindelighed, kun Anledning til at spørge og ytre sig om, hvorvidt det er betimeligt at indføre Tvangsforholdsregler i dette Forhold. Det er ikke noget uhørt eller ukendt, at der anvendes Tvangsforholdsregler til Bekæmpelse af Ukrudt; det har været Tilfældet baade i Amerika og i Frankrig, Belgien og Tyskland. Men ikke desto mindre nærer jeg min stærke Tvivl om, at det er den Vej, vi skulle frem her. Jeg tror ikke, man skal gaa andre Veje her end dem, som den almindelige Opinion vil finde gode, farbare og ønskelige, og vi maa sikkert kunne komme langt — deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen) — ad Frivillighedens Vej. Jeg tror, det er bedre at

præmiere, belønne for rene Marker end at straffe for urene Marker. Ved Tvangsforholdsregler føres man ind paa et helt kompliceret System af Bestillingsmænd, Embeds- eller Tjenestemænd, idet der maa etableres Markfogder og Overmarkfogder. Det maa da blive saadan, at man kan gaa hen og sige til en Mand paa et givet Tidspunkt, naar Kontrollen har set, at hans Mark er befængt med Ukrudt: Du har at foretage de og de Arbejder til Bortryddelse af Ukrudtet inden en vis Tid, og hvis du ikke gør det, foranledige vi Arbejdet udført, enten det nu skal være foreløbig paa Statens eller Kommunens Regning eller delvis paa Statens og delvis paa Kommunens, og saa har du at efterbetale. Jeg skal ikke nægte, at Manden maaske er tjent med, at man giver ham denne Straffebøde for at faa Marken rensat, men jeg tror alligevel, at man derved kommer ind i et System, som man ikke vil befinde sig vel under.

Men ihvor interessant det ærede Medlems Foredrag var, maa det dog hævdes, at det er ikke første Gang, at der slaas til Lyd for denne Sag, som ogsaa det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen) fremhævede. Man har i Planteavlforeningerne haft Opmærksomheden henvendt derpaa, og der naas vel ogsaa Fremskridt i nogen Maade her og der. Det er kun ønskeligt, at Fremskridtene maa blive endnu stærkere, at Bekæmpelsen af det ødelæggende Ukrudt maa tage mere og mere Fart, saaledes at vi kunne komme til de rene Marker, som ere en Pryd for Øjet, naar man kører med Jernbanen, hvad enten man selv ejer Jord eller ikke. Det ærede Medlem mente, at der kunde ske noget gennem Skolen — og det skal jeg ikke modsige — ved at vække Børnenes Interesse derfor. Dertil hører jo, at Lærerne i Forvejen have Forstaaelse deraf og Interesse derfor. Men det er jo et Spørgsmaal, om man ikke derved kan komme til at paabyrde Lærerne og Børnene mere, end de magte. Nu skulle Lærerne jo have to Sprog; skulle de saa tilmed have en øget Uddannelse i Botanik? Kunde der ikke være Tale om at konvertere de to Sprog med Botanik til Gavn for Markernes Renholdelse? (K. M. Klausen: De skulle have begge Dele!) Naa, de skulle have begge Dele! Men man kan ogsaa faa for meget af det gode. Naa, det vil jeg nu lade Lærerne og Fremtiden om. Men nogen Strid om Ukrudtets Bekæmpelse kan der forstandigvis ikke blive, naar man holder det paa den almindelige Bane, som det ærede Medlem for Køben-